

Narodil jsem se 12. 7. 1961 v Rokycanech. Oba moji rodiče pocházejí z východního Slovenska. Oba se narodili v Prešovském kraji. Tatínek, Emil jako já, v Babině Potoce a maminka v Chrapkově. Byly to malé vesnice kolem Terni. Do Čech přijeli v roce 1946 se svými rodinami jako malé děti. Tenkrát po válce byla všude spoušť. Různí pracovní náboráři z Čech jezdili všude možně, i na Slovensko, a hledali lidi na zvelebování státu. Všude bylo plno práce a lidí málo a tak se plno romských rodin rozhodlo, že půjdou za lepším životem.

Moje celá rodina jsou hudebníci. Když po druhé světové válce přijeli, založili cimbálovou kapelu. Často zkoušeli u mojí babičky a já tam pořád byl a těšil jsem se, až zase budou hrát. S hudbou jsem rostl. S klukama jsme si brnkali po parcích, učili jsme se jeden od druhého kytarové akordy. Vlastní kytaru jsem neměl, chtěl jsem ji tak, jako když dnešní děti touží po telefonu nebo počítači. A tak mi ji nakonec maminka koupila a já mohl zkoušet akordy na svoji kytaru. Tenkrát mě škola moc nezajímala, nebyl jsem dobrý žák. Ne že bych byl hloupý, ale vzdělání mi nepřipadalo důležité. Bavila mě jen hudba. Bylo to jiné než dnes. Dnes je vzdělání a vzdělávání se ohromně důležité, ale v té době to tak nebylo. Věděli jsme, že až vyjdeme školu, tak máme práci jistou. Pracovat se muselo, kdo nechodil do školy, tak pracoval. V průmyslu nebo v zemědělství. Tenkrát, za komunismu, byl takový zákon. Kdo nepracoval, šel do vězení za příživnictví. S klukama jsme poslouchali moderní písničky, měli jsme rádi i big-beat a Stevie Wondera. Nejen, že jsem měl rád tu naši tradiční hudbu, ale rád jsem v té době poslouchal i modernu. Hráli jsme vše, co hezkého jsme slyšeli. Neměli jsme žádnou aparaturu, hráli jsme přes rádia. Amatérsky ve sklepě.

Jednou jsem přišel na křtiny mému bratranci, hudbu zajišťovala cimbálová kapela, ale chyběl jim basista. A tak mi primáš říká: „Pojď s námi hrát, chytň tu basu a zkus to“. Zkusil jsem to a překvapivě mi to šlo, hudebníci se po sobě nevěřícně dívali. Primáš mě učil a pod jeho vedením jsem se stal členem hudebního tělesa. Hráli jsme tradiční romskou, slovenskou lidovou hudbu. Čardáše na svatbách, halgáta – pomalé smutné táhle písně na pohřbech. Účastnili jsme se festivalů. Hrál jsem s nimi osm let. Do té doby, než Věra Bílá začala zkoušet nový hudební styl. Tak jsme s bratranci hráli jen na španělské kytary a všichni včetně Věry jsme zpívali. Po čase jsme toho nechali, rozpadli jsme se. Zkoušel jsem to s jinou kapelou. Také ji tvořila širší rodina, ale pak se stalo něco nečekaného. Zuzana Navarová v té době kontaktovala Věru a pozvala ji na svůj koncert v Lucerně jako hosta. Zнала ji už dlouho a sledovala její pěvecký vývoj. Měla různé nahrávky Věry z rádií. Po koncertě jí řekla, aby dala znovu kapelu dohromady a tak se také stalo. „Byla by škoda, kdybyste to nerozjeli“.

Bylo to krátce po revoluci. V roce 1991 vznikli Kale a já tam začal hrát na baskytaru. Hráli jsme na festivalech, na zábavách. Po nějakém čase se Zuzana vrátila do Rokycan a oznámila nám, že s námi nahrávací společnost BMG natočí album. Stala se naší producentkou a my jsme zkoušeli každý den po práci u Věry doma, až do večera. Po pár měsících intenzivního zkoušení jsme skutečně natočili CD. Toto první CD jsme nehráli my, tenkrát jsme měli nástroje v dezolátním stavu. Nahráli ji známí muzikanti z Prahy. O to víc jsme se museli soustředit na zpěv. Druhé album jsme nahráli i nazpívali sami. Album bylo velice úspěšné a získali jsme zlatou desku. Koncertovali jsme převážně v zahraničí. Vystupovali jsme ve 33 státech. Amerika, Kanada, Indie, Turecko... Se skupinou jsme toho zažili opravdu hodně a dost jsme toho viděli. V roce 2005 jsme my, skupina Kale, ukončili spolupráci s Věrou Bílou. Šla svou vlastní

cestou. Naše skupina zůstala. Reprezentovali jsme Čechy a Romy ve světě dlouhé roky. Stále hrajeme, ale v současné době se věnuji literární tvorbě.